

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.804 van 3 maart 2000
in de zaak A. 84.542/VII-18.449.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten Fr. & R. COEL,
kantoor houdende te MECHELEN,
Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 3 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, hem betekend op 7 april 1999;

Gelet op de beschikking van 21 juni 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Th. DE GROOTTE die, loco Advocaten Fr. & R. COEL verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Somalische nationaliteit, komt in België binnen op 14 september 1998 en verklaart zich op 15 september 1998 vluchteling.

1.2. Op 13 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 8 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Emmanuel BÖTING.

Hij verklaarde te behoren tot de Yiber-minderheidsclan en afkomstig te zijn uit Dabolak (Noord-Somalië). Daar werd hij verschillende malen aangeval-
len door jongeren behorend tot de Issak-clan. Deze plunderden de boerderij en de oogst van betrokkene en zijn familie omwille van hun behoren tot een minderheidsclan. In maart 1997 zou de oogst opnieuw in beslag genomen zijn, waarop betrokkene en zijn broer zich tot de dorpsoudsten ('elders') van de Issak-gemeenschap wendden om het probleem aan te kaarten. Deze beweerden echter niet te kunnen ingrijpen, waarop een nieuwe aanval vanwege voornoemde jongeren volgde. Daarbij werd de veestapel gestolen, werd zijn zus gedood en kwam zijn moeder om in de brandende boerderij. Na dit incident ging betrokkene samen met zijn jongste broer gedurende drie maanden op verschillende bouwerven werken in de omliggende dorpen, om vervolgens naar hun afgebrande boerderij te gaan en te proberen deze herop te bouwen. Bij deze gelegenheid werden ze echter opnieuw door Issak-jongeren aangevallen. Zijn jongere broer kon vluchten, maar betrokkene zelf werd gewond achtergelaten. Enkele burens brachten hem naar het ziekenhuis in Jijiga (Ethiopië), waar hij enkele maanden bleef. Toen betrokkene nadien terugkeerde naar Dabolak, stelde hij de Issak-dorpsoudsten voor om ofwel zijn boerderij en erf over te kopen, ofwel om hem opnieuw in het dorp toe te laten. De boerderij en erf werden opgekocht door een dorpsgenoot. Tevens kreeg hij vanwege de dorpsoudsten nog een extra bedrag om hem te helpen de streek te verlaten. Daarop vertrok hij (in juli 1998) via Jijiga, Addis Abeba en Rome naar België, waar hij op 15 september 1998 aankwam. Dezelfde dag vroeg hij asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkenes relaas tegenstrijdigheden, hiaten en vage verklaringen bevat, die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate ondermijnen. Zo is het merkwaardig dat betrokkene op het verhoor op het Commissariaat-generaal geen melding maakt van frappante gebeurtenissen als de mishandeling en aanranding van zijn zus en de mishandeling van zijn moeder bij een van de eerste aanval-

len door Issak-jongeren (begin 1998), zoals hij eerder uitdrukkelijk verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 26 november 1998).

Bovendien situeerde betrokkene tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken het begin van de aanvallen door Issak-jongeren op de boerderij van zijn familie omstreeks eind 1997 en begin 1998, en een laatste aanval in maart 1998; terwijl hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal in het bijzonder melding maakt van een aanval in maart 1997 en een laatste aanval een drietal maanden later.

Tevens legt betrokkene totaal verschillende verklaringen af met betrekking tot het lot van zijn oudste broer. Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn oudste broer doodgeschoten werd bij de aanval in maart 1998 waarbij de boerderij in vlammen opging. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op 30 januari 1999, maakte betrokkene hiervan geen melding. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal was hiervan evenmin sprake, maar verklaarde hij integendeel dat zijn oudste broer een natuurlijke dood gestorven is. Evenmin maakt betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal melding van drie kogels waardoor hijzelf tijdens voornoemde aanval - volgens zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken - getroffen zou geweest zijn. De wonden aan de borst verklaart hij later tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal als het resultaat van schoppen en slagen met een geweerkolf.

Met betrekking tot zijn vluchtroute verklaarde betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal op 3 juli 1998 Somalië te hebben verlaten, vervolgens tot 3 september 1998 (gedurende twee maanden) in Jijiga en van 5 tot 12 september (gedurende vijf dagen) in Addis Abeba (Ethiopië) te hebben verbleven, en tenslotte via Rome (Italië) (één nacht) per trein op 15 september 1998 in Brussel te zijn aangekomen. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene daarentegen op 12 augustus 1998 Somalië verlaten te hebben, vervolgens van 13 tot 25 augustus (twaalf dagen) in (Jijiga en Addis Abeba) Ethiopië te hebben verbleven, en tenslotte van 26 augustus tot 13 september 1998 (achttien dagen) in Italië te hebben verbleven, alvorens op 14 september 1998 in België te zijn toegekomen.

Volstrekt tegenstrijdig is eveneens dat betrokkene ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zijn vlucht gefinancierd te hebben met de verkoop van zijn veestapel, terwijl deze, volgens zijn verklaring afgelegd bij het Commissariaat-generaal, reeds bij een eerdere aanval geroofd was.

Daarenboven doen bepaalde verklaringen twijfelen aan betrokkenes vrees voor vervolging in Noord-Somalië wegens het behoren tot de Yiber-etnie.

Als bron van financiering voor zijn vlucht meldde betrokkene voor het Commissariaat-generaal niet enkel de opbrengt van de verkoop van de boerderij, maar ook een extra bedrag dat hem door zijn vermeende vijanden, de Issak, toegestoken werd, 'omdat hij al zolang in Dabolak woonde'. Tevens had betrokkene het geen enkele maal over Somaliland, maar telkens over het noorden van Somalië, en was zijn kennis van de Yiber-etnie uiterst gebrekkig. Samen met het feit dat betrokkene geen enkel document voorlegt dat over zijn identiteit of afkomst uitsluitend kan bieden, kan bijgevolg getwijfeld worden aan betrokkenes vermeende herkomst. Het door betrokkene voorgelegde medisch attest dd. 16 december 1998 vanwege Dr. P. B. doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel in essentie aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan en zich heeft laten bijstaan door een tolk die verzoekers woorden niet naar behoren heeft weergegeven, dat het verhoor uitliep op een eindeloze herhaling van de vragen omdat verzoeker ze eenvoudigweg niet begreep, dat de vertaling in het Nederlands zeker aan nauwkeurigheid en kwaliteit heeft ingeboet en dat er wel degelijk problemen zijn die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen konden worden opgelost door eenvoudige vraagstelling, waarna verzoeker in zes onderdelen de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal in het bijzijn van een tolk en zijn toenmalige advocaat E. BÖTING; dat uit het verhoorverslag niet blijkt dat verzoeker of zijn Advocaat enige opmerking hebben gemaakt over eventuele vertaalproblemen; dat verzoeker, enerzijds, stelt dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het slechte vertaalwerk en, anderzijds, dat deze problemen konden worden opgelost door "eenvoudige vraagstelling"; dat verzoeker bij oproepingsbrief van 25 februari 1999 werd uitgenodigd om zich op het

Commissariaat-generaal aan te bieden op 8 maart 1999 teneinde de motieven van zijn asielaanvraag uiteen te zetten; dat verzoeker vooraf in het vragenformulier "AANVRAAG TOT ERKENNING ALS VLUCHTELING", dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de kandidaat-vluchteling toestuurt in het kader van een dringend beroep, onder vraag 24 "Waarom meent U vluchteling te zijn ? Waarom heeft U uw land van oorsprong verlaten ?" ruimschoots de mogelijkheid had om zijn asielmotieven uiteen te zetten; dat uit het verhoorblad blijkt dat de meest elementaire vraag die de ondervrager op het Commissariaat-generaal heeft gesteld, is : "Waarom (bent U) gevlucht ?"; dat dit kan worden beschouwd als een "eenvoudige vraagstelling"; dat verzoeker er in zijn verzoekschrift toe komt om een aantal "eenvoudige" vragen te stellen, zonder in concreto aan te tonen dat de vragen gesteld op het Commissariaat-generaal impertinent zouden zijn; dat bovendien niet kan worden ingezien dat, indien de ondervrager andere vragen had gesteld, het gebrekkige vertaalwerk zich niet zou hebben voorgedaan, temeer daar het verhoor "uitliep op een eindeloze herhaling van de vragen omdat (verzoeker) ze eenvoudigweg niet begreep";

3.1.3. Overwegende dat verzoeker het eerste middel op dubbelzinnige wijze heeft geadstrueerd, wat betekent dat het voor meer dan één uitlegging vatbaar is; dat hij vooreerst de kritiek doet gelden dat de vastgestelde tegenstijldigheden hun oorzaak zouden vinden in het ontoereikende vertaalwerk en dat hij voorts "zeer concreet (...) wil laten gelden dat er wel degelijk problemen zijn die door de Commissaris-generaal konden worden opgelost door eenvoudige vraagstelling"; dat de Raad van State aan de hand van zulk een middel op het eerste gezicht, de wettigheidscontrole niet kan uitoefenen, daar Hij niet kan nagaan of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de

appreciatie van de door hem vastgestelde feiten en verklaringen, terecht tot de conclusie kwam of de erkenningsaanvraag kennelijk ongegrond was; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert dat "verweerders (...) op flagrante wijze de feitelijkheden miskennen en hierdoor hun macht afwenden"; dat ze "manifest hebben nagelaten na te kijken in hun speurtocht naar 'onnauwkeurigheden' welke de concrete vervolgingsgronden zijn van (verzoeker) in een staat die ontegensprekelijk wordt uiteengereten door een burgeroorlog en welke de feitelijke beschermingsmogelijkheden van de legitieme overheid waren alsmede de mogelijkheid van een eventueel binnenlands vluchtalternatief";

4.2. Overwegende dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen op welke wijze de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de politieke en demografische gegevens van zijn land van oorsprong zou hebben miskend; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op drie maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.